A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2018. november 15.*

„Állami támogatások – Társasági adóra vonatkozó adórendszer, amely a spanyolországi adózási illetőségű vállalkozásoknak lehetővé teszi a külföldi adózási illetőségű vállalkozásokban való részesedésszerzésből eredő üzleti és cégérték amortizációját – A támogatást a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánító és annak részleges visszatéríttetését elrendelő határozat – A szabályozás továbbiakban való részleges alkalmazását lehetővé tevő rendelkezés – Okafogyottság megállapítása iránti kérelem – Az eljáráshoz fűződő érdek fennmaradása – Jogos bizalom – A Bizottság által tett határozott ígéretek – A bizalom jogszerűsége – A jogos bizalom időbeli hatálya”

A T-207/10. sz. ügyben,

a **Deutsche Telekom AG** (székhelye: Bonn [Németország]), képviselik kezdetben: A. Cordewener és J. Schönfeld, később: J. Schönfeld ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik kezdetben: B. Martenczuk, T. Maxian Rusche és C. Urraca Caviedes, később T. Maxian Rusche és C. Urraca Caviedes, végül: T. Maxian Rusche, C. Urraca Caviedes és K. Blanck-Putz, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

az **Ebro Foods, SA** (székhelye: Madrid [Spanyolország], képviselik kezdetben: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, M. Muñoz de Juan és R. Calvo Salinero, később: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro és R. Calvo Salinero ügyvédek),

a **Banco Santander, SA** (székhelye: Santander [Spanyolország], képviselik kezdetben: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, M. Muñoz de Juan és R. Calvo Salinero, később: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro és R. Calvo Salinero ügyvédek),

az **Iberdrola, SA** (székhelye: Bilbao [Spanyolország], képviselik kezdetben: J. Ruiz Calzado, M. Núñez Müller és J. Domínguez Pérez, később: J. Ruiz Calzado, J. Domínguez Pérez és S. Völcker ügyvédek),

a **Telefónica, SA** (székhelye: Madrid, képviselik kezdetben: J. Ruiz Calzado, M. Núñez Müller és J. Domínguez Pérez, később: J. Ruiz Calzado, J. Domínguez Pérez és S. Völcker ügyvédek)

beavatkozó felek,

* Az eljárás nyelve: német.

a külföldi vállalkozásban való részesedésszerzés esetén Spanyolország által az üzleti és cégértékre alkalmazott adózási amortizációról szóló, C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) 2009. október 28-i 2011/5/EK bizottsági határozat (HL 2011. L 7., 48. o.) 1. cikke (2) és (3) bekezdésének megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács),

tagjai: S. Gervasoni elnök (előadó), K. Kowalik–Bańczyk és C. Mac Eochaidh bírák,

hivatalvezető: C. Heeren tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2017. november 16-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2005-ben és 2006-ban előterjesztett írásbeli kérdéseivel (E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 és P-5509/06) az Európai Parlament több tagja a Ley del Impuesto sobre Sociedades-be (a társasági adóról szóló spanyol törvény) a 2001. december 27-i Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social (adójogi, közigazgatási és szociális intézkedések elfogadásáról szóló 24/2001. sz. törvény; a BOE 2001. december 31-i 313. száma, 50493. o.) által bevezetett 12. cikk (5) bekezdése rendelkezéseinek állami támogatásnak való minősítéséről kérdezte az Európai Közösségek Bizottságát, amely rendelkezéseket átvette a 2004. március 5-i Real Decreto Legislativo 4/2004, de 5 de marzo por el que se aprueba el Texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (a társasági adóról szóló törvény egységes szerkezetbe foglalásának elfogadásáról szóló 4/2004. sz. királyi törvényerejű rendelet; a BOE 2004. március 11-i 61. száma 10951. o.; a továbbiakban: vitatott szabályozás).

2 Az E-4431/05. sz. kérdésre 2006. január 19-én adott válasz értelmében:

„A Bizottság nem tudja megerősíteni, hogy a spanyol társaságok magas ajánlatai annak köszönhetők-e, hogy a spanyol adójog számukra lehetővé teszi az üzleti és cégérték gyorsabb amortizációját, mint az a francia vagy olasz partnerek esetében lehetséges. A Bizottság azonban azt meg tudja erősíteni, hogy az említett nemzeti jogszabályok nem tartoznak az állami támogatásokra vonatkozó szabályok alkalmazási körébe, mivel olyan általános leértékelési szabályokat képviselnek, amelyek valamennyi spanyolországi társaságra alkalmazhatók.”

3 Az E-4772/05. sz. kérdésre 2006. február 17-én adott válasz értelmében:

„Jelenleg a Bizottság rendelkezésére álló információ szerint úgy tűnik, hogy az üzleti és cégérték amortizációjára vonatkozó spanyol adóügyi szabályok, mivel általános amortizációs szabályok, az összes spanyolországi társaságra vonatkoznak, mérettől, szektortól, gazdálkodási formától, vagy attól függetlenül, hogy magán- vagy állami tulajdonban vannak-e. Következésképpen úgy tűnik, hogy nem tartoznak az állami támogatásokra vonatkozó szabályok hatálya alá. A Bizottság természetesen minden tudomására jutott ezzel ellentétes információ vonatkozásában átfogó vizsgálatot folytat le.”

4 A Bizottság a 2007. január 15-i és március 26-i levelében információkat kért a spanyol hatóságoktól a vitatott szabályozás hatályának és hatásainak értékeléséhez. A Spanyol Királyság a 2007. február 16-i és június 4-i levelében közölte a Bizottsággal a kért információkat.

5 2007. augusztus 28-án a Bizottsághoz telefaxon panasz érkezett a felperes Deutsche Telekom AG-tól, amely szerint a vitatott szabályozás a közös piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatásnak minősül.

6 2007. október 10-i határozatával, amelynek összefoglalóját (HL 2007. C 311., 21. o.) 2007. december 21-én tették közzé, a Bizottság megindította a hivatalos vizsgálati eljárást a vitatott szabályozás tárgyában.

7 A Bizottság a 2007. december 5-i levélben kapta meg a Spanyol Királyság észrevételeit erről a hivatalos eljárás megindításáról szóló határozatról. 2008. január 18. és június 16. között a Bizottság továbbá megkapta 32 érdekelt harmadik fél – köztük a felperes – 2008. február 12-i észrevételeit is. A Spanyol Királyság a 2008. június 30-án és 2009. április 22-én kelt levelekben reagált a harmadik felek észrevételeire.

8 A Bizottság az eljárást az Európai Unión belüli részesedésszerzéseket illetően a külföldi vállalkozásban való részesedésszerzés esetén Spanyolország által az üzleti és cégértékre alkalmazott adózási amortizációról szóló, C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) 2009. október 28-i 2011/5/EK határozattal (HL 2011. L 7., 48. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat) zárta le.

9 A megtámadott határozat a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánítja a vitatott szabályozást – amelynek lényege olyan adókedvezmény, amely lehetővé teszi a spanyol társaságok számára, hogy levonják a külföldi vállalkozásokban való részesedésszerzésből eredő üzleti és cégérték amortizációját –, amennyiben e szabályozás az Unión belül letelepedett vállalkozásokban való részesedésszerzésekre alkalmazandó.

10 A megtámadott határozat 1. cikkének (2) és (3) bekezdése ugyanakkor lehetővé teszi a vitatott szabályozásnak az említett szabályozásban előírt amortizáció teljes ideje alatt való alkalmazását a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozatnak az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való 2007. december 21-i közzétételét megelőzően történt részesedésszerzések, és azon részesedésszerzések tekintetében, amelyeket valamely szabályozó hatóság engedélyéhez kötöttek, és e hatóságot az ügyletről ezen időpont előtt értesítették, valamint amely ügyletek teljesítésére visszavonhatatlan kötelezettséget vállaltak 2007. december 21. előtt.

11 A megtámadott határozat 4. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy a Spanyol Királyság által előírt visszatérítettési kötelezettség nem vonatkozik az említett határozat 1. cikke (2) bekezdése szerinti részesedésszerzésekkel összefüggő támogatásokra. A Bizottság a tárgyaláson kifejtette, hogy az, hogy a megtámadott határozat 4. cikke nem tartalmaz hivatkozást az említett határozat 1. cikkének (3) bekezdése szerinti részesedésszerzésekre, tárgyi tévedésnek minősül, amint az a tárgyalásról készült jegyzőkönyvben is rögzítésre kerül.

Az eljárás és a felek kérelmei

12 A Törvényszék Hivatalához 2010. május 6-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

13 A Törvényszék Hivatalához 2010. augusztus 9-én és szeptember 7-én benyújtott beadványaikban az Ebro Foods, SA, a Banco Santander, SA, az Iberdrola, SA és a Telefónica, SA a Bizottság kérelmeinek a támogatása céljából a jelen eljárásba való beavatkozását kérte. A Törvényszék nyolcadik tanácsának elnöke a 2010. november 26-i végzésekben megengedte e beavatkozásokat, és engedélyezte az Iberdrola, valamint a Telefónica számára az angol nyelv használatát az eljárás szóbeli szakaszában.

14 Az eljárás két alkalommal, elsőként a Törvényszék második tanácsának elnöke által a 2014. március 13-án hozott végzéssel a Törvényszéknek a T-219/10. sz., Autogrill España kontra Bizottság ügyben és a T-399/11. sz., Banco Santander és Santusa kontra Bizottság ügyben történő határozathozatalig, majd a Törvényszék második tanácsának elnöke által a 2015. március 9-én hozott végzéssel az e két ügyben hozott ítéletekkel szemben benyújtott fellebbezések elbírálásáig (2014. november 7-i Banco Santander és Santusa kontra Bizottság ítélet, T-399/11, EU:T:2014:938; 2014. november 7-i Autogrill España kontra Bizottság ítélet, T-219/10, EU:T:2014:939) felfüggesztésre került. Az eljárás 2016. december 21-én, az e fellebbezések tárgyában hozott Bizottság kontra World Duty Free Group és társai ítélet (C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981) kihirdetésének időpontjában folytatódott. A Törvényszék kilencedik tanácsának elnöke a 2017. február 13-án hozott határozatával elutasította a felperes arra irányuló kérelmét, hogy a jelen eljárást a T-219/10 RENV. sz. World Duty Free Group kontra Bizottság ügyben történő határozathozatalig függessze fel.

15 A Törvényszék kilencedik tanácsának elnöke a 2017. október 20-i és 30-i határozatával engedélyezte a beavatkozók számára, hogy a tárgyaláson spanyolul szólaljanak fel.

16 A Törvényszék Hivatalához 2017. október 26-án benyújtott beadványával a Bizottság okafogyottság megállapítása iránti kérelmet terjesztett elő. A Törvényszék 2017. november 13-i végzésével kimondta, hogy ezen okafogyottság megállapítása iránti kérelmet az eljárást befejező határozatban bírálja el.

17 Az Elsőfokú Bíróság a felek szóbeli előadásait és az általa írásban és szóban feltett kérdésekre adott válaszait a 2017. november 16-i tárgyaláson hallgatta meg.

18 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a [megtámadott határozatot] az 1. cikk (2) és (3) bekezdésében az ott közelebbről meghatározott spanyol befektetők bizalmának védelme érdekében bevezetett szabályozás tekintetében” (a továbbiakban: megtámadott rendelkezés);

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére, azon költségek kivételével, amelyek a beavatkozók részéről merültek fel, amelyeket a beavatkozóknak kell viselniük, és másodlagosan, a kereset elutasítása esetén, kötelezze a feleket saját költségeik viselésére;

– másodlagosan, a Spanyolország által végrehajtott SA.35550 (13/C) (korábbi 13/NN) (korábbi 12/CP) számú állami támogatásról – Külföldi vállalkozásban való részesedésszerzés esetén az üzleti vagy cégértékre alkalmazott adózási amortizációra vonatkozó program – szóló, 2014. október 15-i (EU) 2015/314 bizottsági határozattal (HL 2015. L 56., 38. o.) szemben benyújtott keresetek jogerős elbírálásáig függessze fel a jelen eljárást.

19 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet mint elfogadhatatlant utasítsa el;

– másodlagosan, állapítsa meg az eljárás okafogyottságát.

– harmadlagosan, a keresetet mint megalapozatlant utasítsa el;

– a felperest kötelezze az eljárás költségeinek a viselésére;

20 Az Ebro Foods, a Banco Santander, az Iberdrola és a Telefónica azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet mint elfogadhatatlant, másodlagosan pedig mint megalapozatlant utasítsa el;

– a felperest kötelezze az eljárás költségeinek a viselésére;

A jogkérdésről

Az okafogyottság megállapítása iránti kérelemről

21 A Bizottság a jelen kereset okafogyottságának a megállapítása iránti kérelme alátámasztása érdekében arra hivatkozik, hogy a felperesnek megszűnt az eljáráshoz fűződő érdeke. A Bizottság álláspontja szerint, amint az a vitatott szabályozásnak a spanyol hatóságok által való új közigazgatási értelmezéséből (2012. március 21-i V0608-12. sz. kötelező állásfoglalás) és a Bizottságnak a 2015/314 határozatban szereplő értékeléséből következik, az említett rendelkezés nem szabályozta a Telefónica– amely a felperes versenytársa – által az O2-ben való azon részesedésszerzést, amelyre a felperes a megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelemhez fűződő érdeke alátámasztása érdekében hivatkozik, amennyiben e határozat felhatalmazta volna e versenytársát arra, hogy a szóban forgó részesedésszerzés címén a vitatott szabályozást alkalmazza. A négy beavatkozó jelezte, hogy nem támogatják az okafogyottság megállapítása iránti ezen kérelmet és az annak alátámasztására hivatkozott indokokat, hangsúlyozva különösen, hogy ezen indokok vizsgálata azt eredményezné, hogy a Törvényszéknek olyan kérdések tekintetében kellene határoznia, amelyek a 2015/314 határozattal szemben benyújtott keresetek alátámasztására hivatkozott jogalapok tárgyát képezik (T-12/15. sz. Banco Santander és Santusa kontra Bizottság ügy, T-256/15. sz. Telefónica kontra Bizottság ügy és T-260/15. sz. Iberdrola kontra Bizottság ügy).

22 Emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlatból következően a felperes eljáráshoz fűződő érdekének – a kereset tárgyára tekintettel – a kereset benyújtásakor kell fennállnia, ellenkező esetben a kereset elfogadhatatlannak minősül. A jogvita tárgyának – az eljáráshoz fűződő érdekhez hasonlóan – a bírósági határozat kihirdetéséig ki kell tartania, ellenkező esetben a kereset okafogyottá válik; ez tehát feltételezi, hogy a kereset eredményén keresztül alkalmas arra, hogy az azt kezdeményező fél számára előnnyel járjon (lásd: 2007. június 7-i Wunenburger kontra Bizottság ítélet, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2013. május 28-i Abdulrahim kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

23 A jelen ügyben a Bizottság lényegében arra hivatkozik, hogy a jelen kereset benyújtását megelőzően fennálló körülményekből az következik, hogy a megtámadott rendelkezés nem tette lehetővé a Telefónica számára a vitatott szabályozás alkalmazását, ily módon pedig nem biztosított előnyt a társaság részére az O2 társaság megszerzése során. Ebből következően a felperesnek már nem fűződik érdeke ahhoz, hogy a megtámadott rendelkezés megsemmisítését kérje annak elérése érdekében, hogy a versenytársa javára biztosított előnyt visszamenőlegesen megszüntessék.

24 Emlékeztetni kell arra, hogy a felperes félnek az ezen eljáráshoz fűződő érdeke fennmaradását *in concreto* kell értékelni, figyelembe véve különösen a hivatkozott jogellenesség következményeit, valamint az állítólagosan elszenvedett kár jellegét (lásd: 2013. május 28-i Abdulrahim kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

25 Márpedig a jelen ügyben meg kell állapítani, hogy még ha feltételezzük is – amint azt a Bizottság állítja –, hogy a Telefónica a fent hivatkozott közigazgatási értelmezést megelőzően nem lehetett a vitatott szabályozás kedvezményezettje, és hogy arra ily módon a megtámadott rendelkezés nem vonatkozott, a felperesnek az ezen rendelkezés megsemmisítésére irányuló érdeke továbbra is fennáll.

26 Az ilyen érdek először is a felperesnek az érintett panaszos féli jogállásából, továbbá e panasznak a megtámadott rendelkezéssel való részleges és lényegét érintő elutasításából következik.

27 Ugyanis, még ha a megtámadott határozat, és ily módon a megtámadott rendelkezés nem is jelentett kifejezett választ a felperesek panaszára (lásd ebben az értelemben: 2008. február 12-i BUPA és társai kontra Bizottság ítélet, T-289/03, EU:T:2008:29, 317. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési

gyakorlat), mindazonáltal – ellentétben a felperes által a panaszában hivatkozottakkal – a Bizottság abban megállapította, hogy a vitatott szabályozás a határozatban pontosított bizonyos feltételek között továbbra is alkalmazható. Márpedig a felperesnek a jelen ügyben fennálló eljáráshoz fűződő érdekét elegendő úgy minősíteni, hogy ezen elutasításnak a felperes által hivatkozott egyetlen jogalap alapján való megsemmisítése alkalmas arra, hogy abból a felperesnek előnye származzon, vagyis hogy a vitatott szabályozást – ideértve a megtámadott rendelkezés szerinti eseteket – jogellenesnek és tiltottnak minősítsék.

28 Nem vitatott ugyanis, hogy a felperes a módosított, az [EUMSZ 108.] cikk alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló 1999. március 22-i 659/1999 tanácsi rendelet (HL 1999. L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.) 1. cikke h) bekezdése értelmében vett érintett félnek minősül, „akinek érdekeit a támogatás nyújtása érinthet”, és akinek ily módon fogalmilag érdeke fűződik a hivatalos vizsgálati eljáráshoz, amelynek eredményeképpen a Bizottságnak határozatot kell elfogadnia, ezzel párhuzamosan pedig, figyelemmel a felperes panaszának az említett határozattal való elutasítására, érdeke fűződik a számára kedvezőtlen határozattal szemben való jogorvoslat benyújtására. Hangsúlyozni kell, hogy a felperes volt ezenkívül azon érdekelt fél, aki benyújtotta a hivatalos vizsgálati eljárás megindítását eredményező panaszt, és aki e panasz keretében elsőként és az O2 társaságra vonatkozó ügylet során elszenvedett versenyhátránynak való minősítést megelőzően ismertette e panasz benyújtásának az indokait, hivatkozva a spanyol vállalkozásoknak a távközlési ágazat területén – amelyben a felperes is működik – általánosan biztosított versenyelőnyre, valamint a spanyol versenytársa, a Telefónica részére általánosan, az O2 társaságban való részesedésszerzésétől függetlenül biztosított versenyelőnyre.

29 Ebből következően a Bizottság által hivatkozott és állítólagosan a jelen kereset benyújtását követően felmerült körülmény, amely szerint a Telefónica nem lehetett kedvezményezettje a megtámadott határozat által jogellenesnek minősített vitatott szabályozásnak az O2 társaságban való részesedésszerzése során, és a megtámadott rendelkezés nem jogosította fel arra, hogy e részesedésszerzés címén az említett szabályozást alkalmazza, nem alkalmas arra, hogy kétségessé tegye a felperesnek a megtámadott rendelkezéssel szemben fennálló eljáráshoz fűződő érdekét. Máskülönben, és különösen ha az érdekelt feleket, többek között a hivatalos vizsgálati eljárás megindítását kezdeményező feleket arra kötelezik, hogy ezen túlmenően bizonyítsák – amint azt lényegében a Bizottság állítja – a megtámadott határozatban vizsgált vitatott szabályozás tényleges kedvezményezettjével fennálló versenytársi minőségüket, az azt eredményezi, hogy az eljáráshoz fűződő érdek, amely minden bírósági jogorvoslat lényeges és elsődleges elfogadhatósági feltételének minősül, és amelynek a kereset lezárásáig fenn kell állnia, és a kereshetőségi jog összemosódik, amely két elem ugyanakkor egymástól elkülönülő feltételeknek minősül, amelyeket a természetes vagy jogi személynek egyszerre kell teljesítenie (lásd: 2015. szeptember 17-i Mory és társai kontra Bizottság ítélet, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 58. és 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 Hozzá kell tenni, hogy nem vitatott, hogy a Bizottság által hivatkozott, a jelen kereset benyújtását követően felmerült körülmények bekövetkezését megelőzően a Telefónica az O2 társaságban való részesedésszerzése címén ténylegesen kedvezményezettje volt a vitatott szabályozásnak, amint azt a Törvényszék a 2012. március 21-i Telefónica kontra Bizottság végzésben (T-228/10, nem tették közzé, EU:T:2012:140, 26. pont) megállapította, és hogy az ilyen tényleges kedvezmény, amelyben a vitatott szabályozás révén azon panaszos versenytársa részesül, amely a panaszában éppen az e részesedésszerzés keretében átruházott előnyt jelentette be, egyúttal és mindazonáltal lehetővé teszi annak megállapítását, hogy e panaszosnak az ezen panaszt elutasító határozattal szembeni eljáráshoz fűződő érdeke fennmarad.

31 Ezt követően meg kell állapítani, hogy a felperes továbbá annak elkerülése érdekében is megőrzi a megtámadott határozat megsemmisítéséhez fűződő érdekét, hogy azon jogsértés, amely e jogi aktust állítólag érinti, a jövőben ne ismétlődhessék meg (lásd ebben az értelemben: 2007. június 7-i Wunenburger kontra Bizottság ítélet, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ennek érdekében hangsúlyozni kell, hogy a feltételezett jogellenesség a jelen

kereset alapjául szolgáló tényállástól elvonatkoztatva a jövőben is megismétlődhet, mivel e tényállástól függetlenül kétségessé teszi a bizalomvédelem alkalmazására vonatkozó általános feltételek értelmezését és az ezen elv címén nyújtható védelem időbeli hatályát (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 24-i Reliance Industries kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-45/06, EU:T:2008:398, 43. pont).

32 Ebből következően a Bizottság okafogyottság megállapítása iránti kérelmét el kell utasítani, anélkül hogy állást kellene foglalni a 2015/314 határozat tartalmáról, és ily módon anélkül, hogy helyt kellene adni a felperes által kizárólag arra az esetre benyújtott felfüggesztés iránti kérelemnek, ha a Törvényszék úgy határozna, hogy elbírálja az említett határozatot, amely kérelmet ebből következően szintén el kell utasítani.

A kereset megalapozottságáról

33 A felperes egyetlen jogalapra hivatkozik, amely a bizalomvédelem elvének a téves alkalmazásán alapul. A Bizottság tévesen úgy véli, hogy a vitatott szabályozás néhány kedvezményezettjével szemben alkalmaznia kellett ezen elvet, jóllehet annak alkalmazási feltételei nem teljesültek. A Bizottságnak ugyanis az ezen szabályozás alapján odaítélt támogatások visszatéríttetését kellett volna elrendelnie, nem pedig az említett szabályozás végrehajtásának a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozat közzétételét megelőző részesedésszerzésekre való folytatását kellett volna engedélyeznie.

34 E tekintetben emlékeztetnie kell arra, hogy a Bizottság azzal indokolta a vitatott szabályozás bizonyos részesedésszerzésekre – azon részesedésszerzésekre, amelyek közzétételére a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozatnak a Hivatalos Lapban való 2007. december 21-én történt közzétételét megelőzően került sor, és azon részesedésszerzésekre, amelyeket valamely szabályozó hatóság engedélyéhez kötöttek, és e hatóságot az ügyletről ezen időpont előtt értesítették, valamint amely ügyletek teljesítésére 2007. december 21. előtt visszavonhatatlan kötelezettséget vállaltak – való további alkalmazásának engedélyezését, és olyan bizonyos kapcsolódó adójogi levonások visszatérítésének az elmaradását, amelyek tekintetében a kedvezményezettek részéről jogos bizalom áll fenn, hogy a szóban forgó támogatásokat az EK-Szerződés szabályainak megfelelően ítélték oda. A Bizottság álláspontja szerint ugyanis a két, 2006. január 19-i és február 17-i, parlamenti kérdésre válaszul tett nyilatkozatával 2007. december 21-ig, a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozat *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való közzétételének időpontjáig olyan jellegű egyedi, feltétel nélküli és egybevágó garanciákat adott, amelyek alapján a vitatott szabályozás kedvezményezettjei jogosan bízhattak abban, hogy az említett szabályozás jogszerű, mivel az nem tartozik az állami támogatásokra vonatkozó szabályok hatálya alá (a megtámadott határozat (158)–(170) preambulumbekezdése).

35 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy a 659/1999 rendelet 14. cikke értelmében „[a]mennyiben a jogellenes támogatások esetén elutasító határozat születik, a Bizottság dönt arról, hogy az érintett tagállam hozza meg a szükséges intézkedéseket a támogatásnak a kedvezményezettől történő visszavételére”. Valamely jogellenes támogatás visszatérítttetés útján történő megszüntetése a jogellenesség megállapításának logikus következménye. Ugyanis az adott tagállamnak a Bizottság által a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánított támogatás megszüntetésére vonatkozó kötelezettsége a korábbi helyzet visszaállítását célozza (lásd: 2003. augusztus 5-i P & O European Ferries [Vizcaya] és Diputación Foral de Vizcaya kontra Bizottság ítélet, T-116/01 és T-118/01, EU:T:2003:217, 223. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat], amelynek révén a kedvezményezett elveszíti azon előnyét, amelyben a többi versenytárshoz képest ténylegesen részesült (lásd: 2002. március 7-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-310/99, EU:C:2002:143, 99. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2004. április 29-i Németország kontra Bizottság ítélet, C-277/00, EU:C:2004:238, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2010. június 15-i Mediaset kontra Bizottság ítélet, T-177/07, EU:T:2010:233, 169. pont).

36 Ugyanakkor ugyanez a rendelkezés azt is kimondja, hogy „[a] Bizottság nem követeli meg a támogatás visszatérítését, amennyiben az ellentétes a közösségi jog valamelyik általános elvével”.

37 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a bizalomvédelem elve az uniós jog általános elvének minősül. Ezt az elvet az uniós jogrenden belül fokozatosan ismerte el az ítélkezési gyakorlat, amely azt a jognak a jogalanyok védelmét szolgáló „magasabb rendű szabályaként” (1975. május 14-i CNTA kontra Bizottság ítélet, 74/74, EU:C:1975:59, 44. pont), „a Közösség egyik alapvető elveként” (2005. június 7-i VEMW és társai ítélet, C-17/03, EU:C:2005:362, 73. pont) vagy „általános elvként” (2001. október 4-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-403/99, EU:C:2001:507, 35. pont) határozta meg. Ezen elvre a jogbiztonság elvének szükségszerű velejárójaként kell tekinteni, amely megköveteli, hogy az uniós jogszabályok a jogalanyok számára egyértelműek, alkalmazásuk szempontjából pedig kiszámíthatóak legyenek abban az értelemben, hogy szabályváltozás esetén biztosítani kívánja az egy vagy több természetes vagy különösen jogi személy által jogszerűen elért helyzetek védelmét (lásd ebben az értelemben: 2000. május 18-i Rombi és Arkopharma ítélet, C-107/97, EU:C:2000:253, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Léger főtanácsnok Belgium és Forum 187 kontra Bizottság egyesített ügyekre vonatkozó indítványa, C-182/03 és C-217/03, EU:C:2006:89, 367. pont).

38 A jelen ügyben előzetesen meg kell jegyezni, hogy a felek egyetértően elismerik, hogy a vitatott szabályozást nem jelentették be a Bizottságnak, és hogy ily módon az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdése szerinti bejelentési kötelezettséget nem tartották tiszteletben.

39 Ezután meg kell állapítani, hogy a felperes a tárgyaláson elismerte, hogy a bizalomvédelem elvét kivételes jelleggel a be nem jelentett támogatásokra is alkalmazni kell, ily módon elállt az ezen elv arra a helyzetre való alkalmazhatatlanságára alapított kifogásától, hogy valamely támogatási program formálisan jogellenesnek minősül abból következően, hogy azt nem jelentették be, amit a tárgyalási jegyzőkönyvben is rögzítettek.

40 Az ítélkezési gyakorlatból ugyanis az következik, hogy a jogos bizalom védelmet nyújthat a be nem jelentett támogatások kedvezményezettjei számára, de kizárólag csak rendkívüli körülmények között.

41 Pontosabban az került kimondásra, hogy tekintettel a bejelentési kötelezettség által annak érdekében betöltött alapvető szerepre, hogy lehetővé tegye az állami támogatások Bizottság általi kötelező jellegű ellenőrzésének hatékonyságát, a támogatás által kedvezményezett vállalkozások főszabály szerint csak akkor bízhatnak jogosan a támogatás szabályszerűségében, ha azt az EUMSZ 108. cikkben előírt eljárás betartásával nyújtották, és a gondos piaci szereplőnek rendszerint meg kell tudnia bizonyosodni arról, hogy az említett eljárást tiszteletben tartották-e. Különösen nem állhat fenn a támogatás kedvezményezettjének az adott időpontban arra vonatkozó jogos bizalma, hogy a támogatást szabályszerűen nyújtották, ha a támogatást az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdése értelmében jogellenesen, a Bizottságnak való előzetes bejelentés nélkül hajtották végre (lásd ebben az értelemben: 1987. november 24-i RSV kontra Bizottság ítélet, 223/85, EU:C:1987:502, 16. és 17. pont; 1990. szeptember 20-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-5/89, EU:C:1990:320, 14. és 16. pont; 2013. június 13-i HGA és társai kontra Bizottság ítélet, C-630/11 P–C-633/11 P, EU:C:2013:387, 134. pont; 1998. január 27-i Ladbroke Racing kontra Bizottság ítélet, T-67/94, EU:T:1998:7, 182. pont; 2014. október 16-i Alcoa Trasformazioni kontra Bizottság ítélet, T-177/10, EU:T:2014:897, 61. pont; 2016. április 22-i Írország és Aughinish Alumina kontra Bizottság ítélet, T-50/06 RENV II és T-69/06 RENV II, EU:T:2016:227, 214. pont).

42 E kivétel engedélyezését különösen a tagállamoknak és a kedvezményezetteknek a bejelentési kötelezettség tekintetében fennálló eltérő jogállása indokolja. Ugyanis e kötelezettség címzettjei kizárólag a tagállamok, és azok nem hivatkozhatnak a saját jogellenes magatartásukra annak érdekében, hogy meghiúsítsák a Bizottság által hozott határozatok érvényesülését, valamint hogy megfosszák az EUMSZ 107. és EUMSZ 108. cikket a hatékony érvényesüléstől, és hogy hivatkozzanak az általuk be nem jelentett támogatás jogszerűségével kapcsolatos jogos bizalmukra (lásd: 2011. július

28-i Diputación Foral de Vizcaya és társai kontra Bizottság ítélet, C-471/09 P–C-473/09 P, nem tették közzé, EU:C:2011:521, 65.pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), bizonyos esetekben pedig még ezen támogatás kedvezményezettjeinek a jogos bizalmára sem (1997. január 14-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, C-169/95, EU:C:1997:10, 48. és 49. pont; 2016. április 22-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, T-56/06 RENV II, EU:T:2016:228, 43. pont).

43 Ezzel szemben, amennyiben valamely támogatás kedvezményezettjeivel szemben nem róható fel, hogy e támogatást nem jelentették be, e bejelentés hiánya nem eredményezheti minden arra irányuló lehetőség kizárását, hogy a szóban forgó támogatás jogszerűségével kapcsolatos jogos bizalmukra hivatkozzanak.

44 A támogatások kedvezményezettjei javára engedélyezett kivételt ráadásul az a Bizottság által helytállóan hangsúlyozott körülmény is indokolja, hogy a Bizottság általi engedélyezés hiányában a bizalomvédelem általános elvét az állami támogatások területén megfosztanák a lényegétől, mivel a visszatéríttetési kötelezettséget, amelynek enyhítésére ezen elv szolgál, csak a Bizottság jóváhagyása nélkül végrehatott be nem jelentett támogatásokra kell alkalmazni. Márpedig a Bíróság már kimondta, hogy a 659/1999 rendelet elfogadása új helyzetet teremtett a belső piaccal összeegyeztethetetlen támogatások visszatéríttetését illetően, megállapítva a visszatéríttetés szisztematikus jellegét (a 659/1999 rendelet 14. cikke (1) bekezdésének első mondata), egyúttal kivételt írva elő (a 659/1999 rendelet 14. cikke (1) bekezdésének második mondata), amennyiben a visszatéríttetés ellentmond az uniós jog valamely általános elvének, amely új helyzetből valamennyi jogi következményt le kell vonni, és amelyet a Bizottság köteles figyelembe venni határozatainak meghozatala során, különösen azzal, hogy adott esetben lemond a belső piaccal összeegyeztethetetlen támogatások visszatéríttetésének elrendeléséről (2010. július 1-jei ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni kontra Bizottság ítélet, T-62/08, EU:T:2010:268, 275. és 276. o.). Amennyiben valamely támogatás kedvezményezettjei kizárólag azzal az indokkal nem hivatkozhatnak a jogos bizalomra, hogy a támogatást nem jelentették be, a 659/1999 rendelet 14. cikkét, amennyiben az úgy rendelkezik, hogy a Bizottság nem követeli meg a támogatás visszatérítését, ha az ellentétes a jog valamelyik általános elvével, megfosztanák tartalmától, jóllehet azt éppen annak érdekében fogadta el a jogalkotó, hogy korlátozza a jogellenes és a Bizottság által a belső piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánított támogatások visszatéríttetési kötelezettségének hatályát.

45 A felperes vitatja, hogy a jelen ügyben olyan rendkívüli körülmények állnának fenn, amelyek alkalmasak a bizalomvédelem elvének a vitatott szabályozás kedvezményezettjei javára történő alkalmazásának igazolására, arra hivatkozva, hogy ezen elv egyetlen alkalmazási feltétele sem teljesül a jelen ügyben.

46 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a jogos bizalomra való hivatkozás jogának fennállásához három feltétel egyidejű teljesülése szükséges. Először is az adminisztrációnak pontos, feltétel nélküli és egybehangzó, feljogosított és megbízható forrásokból származó ígéreteket kell tennie az érintettnek. Másodszor, e biztosítékoknak jogos bizalmat kell kelteniük abban a személyben, akihez intézik. Harmadszor, az adott ígéreteknek összhangban kell állniuk a vonatkozó szabályokkal [lásd: 2008. december 16-i Masdar (UK) kontra Bizottság ítélet, C-47/07 P, EU:C:2008:726, 81. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2006. február 23-i Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ítélet, T-282/02, EU:T:2006:64, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat], azzal, hogy valamely támogatás visszatéríttetésének hiányában adott ígéretek, amelyek olyan ígéretekből következhetnek, amelyeket a szóban forgó intézkedés támogatásnak való minősítése hiányában tettek, összeegyeztethetők a 659/1999 rendelet 14. cikkével (lásd: a fenti 44. pont; lásd továbbá, ebben az értelemben: a mai napon kihirdetett Banco Santander és Santusa kontra Bizottság ítélet, T-399/11 RENV, 272–278. pont).

47 A jelen ügyben a felperes nem vitatja e harmadik feltétel teljesülését, vitatja ugyanakkor, hogy az első két feltétel teljesült volna, amelyek tekintetében hangsúlyozni kell, hogy azok önmagukban korlátozóak, és amint azt azon helyzetek ritka száma is alátámasztja, amikor e feltételek teljesülnek, lehetővé teszik a rendkívüli körülmények fennállásának a megállapítását (lásd ebben az értelemben: 2010. július 1-jei ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni kontra Bizottság ítélet, T-62/08, EU:T:2010:268, 278–289. pont; 2012. szeptember 27-i Producteurs de légumes de France kontra Bizottság ítélet,

T-328/09, nem tették közzé, EU:T:2012:498, 25–30. pont; 2016. április 22-i Írország és Aughinish Alumina kontra Bizottság ítélet, T-50/06 RENV II és T-69/06 RENV II, EU:T:2016:227, 222., 225. és 252. pont).

48 A felperes vitatja továbbá azon kiegészítő feltétel teljesülését is, amely néhány olyan ítéletből következik, amelyet a bizalomvédelem elve tárgyában hoztak, és amely kiegészítő feltétel megköveteli, hogy a szóban forgó védelem nyújtása ne ütközzön valamely feltétlenül érvényesítendő közérdekbe (lásd a lenti 83. cikkben hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Márpedig megállapítható, hogy a szóban forgó érdekek – egyrészt az érintett személy egyedi érdeke, másrészt pedig az uniós közérdek – közötti mérlegelés, amely e feltétel vizsgálatával jár együtt, egyúttal és önmagában kizárólag rendkívüli körülmények esetén járul hozzá a jogos bizalom elismeréséhez, mivel az lehetővé teszi – még ha az adott határozott ígéretek jogos elvárásokat keletkeztettek is, és hogy az ezen elismerés első két feltétele ily módon teljesül is –, hogy arra tekintettel ne részesüljön védelemben az egyébként elismert jogos bizalom, hogy az ellentétes valamely uniós közérdekkel.

49 Ennélfogva, a fenti megfontolások összességére figyelemmel, meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság megfelelően értékelte-e a jogos bizalom felperes által vitatott elismerési feltételeit, és igenlő válasz esetén, hogy megfelelően korlátozta-e az elismert jogos bizalom időbeli hatályát, amit a felperes szintén vitat.

A Bizottság által a két parlamenti kérdésre adott válaszban tett határozott ígéretekről

50 A Bizottság a megtámadott határozatban határozott ígéretek fennállását vezette le az uniós adminisztráció által a két parlamenti kérdésre a Bizottság nevében adott válaszból. A Bizottság két válasza, amelyet a Bizottság egyik tagja angol nyelven fogalmazott meg, részben a megtámadott határozat (165) preambulumbekezdésébe került átemelésre, és ott került lefordításra.

51 Az E-4431/05. sz. írásbeli kérdésre 2006. január 19-én adott válasz (a továbbiakban: első válasz) szerint:

„5. A Bizottság nem tudja megerősíteni, hogy a spanyol társaságok magas ajánlatai annak köszönhetők-e, hogy a spanyol adójog számukra lehetővé teszi az üzleti és cégérték gyorsabb amortizációját, mint az a francia vagy olasz partnerek esetében lehetséges. A Bizottság azonban azt meg tudja erősíteni, hogy az említett nemzeti jogszabályok nem tartoznak az állami támogatásokra vonatkozó szabályok alkalmazási körébe, mivel olyan általános leértékelési szabályokat képviselnek, amelyek valamennyi spanyolországi társaságra alkalmazhatók.” (The Commission cannot confirm whether the high bids by Spanish companies are due to Spain’s tax legislation enabling undertakings to write off goodwill more quickly than their French or Italian counterparts. The Commission can confirm, however, that such national legislations do not fall within the scope of application of state aid rules, because they rather constitute general depreciation rules applicable to all undertakings in Spain.)

52 Az E-4772/05. sz. írásbeli kérdésre 2006. február 17-én adott válasz (a továbbiakban: második válasz) szerint:

„Jelenleg a Bizottság rendelkezésére álló információ szerint úgy tűnik, hogy az üzleti és cégérték amortizációjára vonatkozó spanyol adóügyi szabályok, mivel általános amortizációs szabályok, az összes spanyolországi társaságra vonatkoznak, mérettől, szektortól, gazdálkodási formától, vagy attól függetlenül, hogy magán- vagy állami tulajdonban vannak-e. Következésképpen úgy tűnik, hogy nem tartoznak az állami támogatásokra vonatkozó szabályok hatálya alá. A Bizottság természetesen minden tudomására jutott ezzel ellentétes információ vonatkozásában átfogó vizsgálatot folytat le.” [According to the information currently in its possession, it would however appear to the Commission that the Spanish (tax) rules related to the write off of „goodwill” are applicable to all undertakings in Spain independently from their sizes, sectors, legal forms or if they are privately or publicly owned because

they constitute general depreciation rules. Therefore, they do not appear to fall within the scope of application of the state aid rules. The Commission will of course thoroughly investigate any information that would come to its knowledge indicating the contrary.]

53 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a feljogosított és megbízható forrásból származó pontos, feltétlen és egybehangzó tájékoztatás ilyen remények keltésére alkalmas biztosítéknak minősül (2010. december 16-i Kahla/Thüringen Porzellan kontra Bizottság ítélet, C-537/08 P, EU:C:2010:769, 63. pont; 2013. június 13-i HGA és társai kontra Bizottság ítélet, C-630/11 P–C-633/11 P, EU:C:2013:387, 132. pont; 2014. december 12-i Banco Privado Português és Massa Insolvente do Banco Privado Português kontra Bizottság ítélet, T-487/11, EU:T:2014:1077, 125. pont). Senki nem hivatkozhat azonban a bizalomvédelem elvének a megsértésére, akinek az illetékes közigazgatás nem tett határozott ígéreteket (2011. március 17-i AJD Tuna ítélet, C-221/09, EU:C:2011:153, 72. pont; 2013. június 18-i Schenker & Co. és társai ítélet, C-681/11, EU:C:2013:404, 41. pont).

54 A felperes mind a Bizottság által adott válaszok formája, mind pedig ez utóbbiak tartalma alapján vitatja, hogy a Bizottság határozott ígéreteket tett volna.

– *A Bizottság által adott válaszok formája*

55 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a közigazgatás által tett ígéretek formája nem bír jelentőséggel (2006. február 14-i TEA-CEGOS és társai kontra Bizottság ítélet, T-376/05 és T-383/05, EU:T:2006:47, 88. pont; 2008. szeptember 24-i Kahla/Thüringen Porzellan kontra Bizottság ítélet, T-20/03, EU:T:2008:395, 146. pont).

56 A felperes nem vitatja ezen ítélkezési gyakorlatot, amelyre egyébként maga hivatkozik, hanem lényegében azt hangsúlyozza, hogy legalábbis a Bizottság által tett állítólagos ígéreteket egyrészt a vitatott szabályozás kedvezményezettjeinek kell szánni, ami a Bizottság által a parlamenti kérdésekre adott, intézményközi jogi vita körébe tartozó válaszok tekintetében nem teljesül, másrészt pedig azokat a tudomásukra kell hozni, ami, figyelemmel a tájékoztatás elfogadott módjára, szintén nem áll fenn.

57 Ugyanakkor, először is, az ítélkezési gyakorlatból egyáltalán nem következik, hogy csak a kifejezetten a gazdasági szereplőknek címzett vagy szánt intézményi jogi aktusok alkalmasak arra, hogy magukkal szemben jogos bizalmat keltsenek. Ily módon valamely gazdasági szereplőnek tett határozott ígéreteknek ismerték el a Bizottság azon gyakorlatát, amely olyan összefonódási ügyekre vonatkozott, amelyek nem érintették e gazdasági szereplőt (lásd ebben az értelemben: 2004. szeptember 28-i MCI kontra Bizottság ítélet, T-310/00, EU:T:2004:275, 108–112. pont). Ez még inkább lehetséges a jelen ügyben is valamely intézmény olyan jogi aktusa tekintetében, amely kifejezetten a vitatott támogatásra vonatkozik. A Bíróság egyébként a 2006. június 22-i Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ítéletben (C-182/03 és C-217/03, EU:C:2006:416, 158. pont) kimondta, hogy a szóban forgó rendszer kedvezményezettjei a Bizottságnak a jelen ügyben szóban forgóhoz hasonló parlamenti kérdésre adott válaszára tekintettel joggal bízhattak e rendszer jogszerűségében.

58 A felperes által hivatkozott ítélkezési gyakorlatból ugyanis nem az vezethető le, hogy az érdekelt félnek formálisan a határozott ígéret forrásául szolgáló jogi aktus címzettjének kell lennie, hanem az, hogy az érdekelt félnek „tett” vagy „címzett” ígéretek kifejezés azt jelenti, hogy az adott ígéreteknek érinteniük kell ezen érdekelt félt, és azokról ezen érdekelt felet tájékoztatni kell (lásd ebben az értelemben: 2004. szeptember 28-i MCI kontra Bizottság ítélet, T-310/00, EU:T:2004:275, 108. és 112. pont). A 2000. december 13-i Sodima kontra Bizottság végzést (C-44/00 P, EU:C:2000:686, 50. pont) illetően, amelyre a felperes szintén hivatkozott, meg kell jegyezni, hogy a Bíróság abban kétségtelenül tartózkodott annak megállapításától, hogy a Bizottság egyik tagja az általa tett nyilvános nyilatkozattal határozott ígéreteket tett a felperes fél részére, ugyanakkor ezen megállapítás mellőzése elsődlegesen a szóban forgó nyilatkozatok tartalmából fakadt, amelyek túlságosan általánosnak minősültek.

59 Ezt a Bizottság nyomán továbbá ki lehet egészíteni azzal, hogy a parlamenti kérdésekre irányuló eljárás, még ha arra két intézmény, jelen esetben a Parlament és a Bizottság között kerül is sor, arra irányul, hogy a polgárok Parlamentben ülésező képviselőit tájékoztassák a kérdéssel címzett intézménynek, a jelen ügyben a Bizottságnak az e polgárok aggodalomra okot adó kérdéseire vonatkozó álláspontjáról, amely az állami támogatások területén a legfőbb hatáskörrel rendelkező intézmény, ily módon lehetővé téve e képviselőknek, hogy meghatározzák fellépésüket ezen a területen.

60 Másodszor meg kell jegyezni, amint azt végeredményben a felperes az általa benyújtott válaszban elismerte, hogy a Bizottság válaszait nyilvánosságra hozták. Pontosabban a Hivatalos Lapban közzétették a kérdés számát, annak benyújtóját, a kérdés többé-kevésbé kifejtett tárgyát, a címzett intézményt, valamint az arra adott válaszra és a válasz időpontjára való megjegyzést (HL 2006. C 327., 164. és 192. o.), hivatkozással a Parlament internetes oldalára, amelyen a kérdéseket és válaszokat teljes változatukban elérhetővé teszik, ami az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően (2005. szeptember 19-i Air Bourbon kontra Bizottság végzés, T-321/04, EU:T:2005:328, 34. pont; 2009. március 11-i TF1 kontra Bizottság ítélet, T-354/05, EU:T:2009:66, 35. pont) egyenértékű a közzététellel, és mindenesetre a Bizottság válaszai tekintetében megfelelő nyilvánosságnak minősülnek.

61 Ehhez hozzá kell tenni, hogy ellentétben azzal, amit a felperes állít, a Parlament internetes oldalán szereplő megjegyzés, miszerint „[a]z ezen a weboldalon közzétett információk általános jellegűek, azaz nem kívánnak egyéni igényeknek megfelelni”, nem teszik kétségessé sem a szóban forgó információk nyilvános jellegét, sem pedig az említett információk határozott ígéreteknek minősítésére vonatkozó lehetőséget. Ugyanis azonkívül, hogy ez a figyelmeztetés nem az érintett információk szerzőjétől származik, hangsúlyozni kell, hogy a határozott ígéretek eredményeképpen az említett ígéretek a kedvezményezettjükre vonatkoznak, de nem egyénítik őt olyan értelemben, hogy ő lenne a kizárólagos kedvezményezettek egyike vagy éppen az egyetlen kedvezményezett.

62 A felperes álláspontjával összhangban ugyancsak nem állapítható meg, hogy a Bizottság által adott válaszok egyes elemeinek a Hivatalos Lapban történő közzététele a jelen ügyben jogbizonytalanság forrásául szolgálna, mivel a Bizottság a jogos bizalmat keletkeztető körülmény időpontjaként a megtámadott határozatban a parlamenti kérdésekre adott válaszok időpontját, az ellenkérelmében pedig a Hivatalos Lapban való ezen közzététel időpontját fogadta el. Ugyanis, amint az a lenti 91–105. pontban pontosításra kerül, a jogos bizalmat keletkeztető körülmény időpontja nem meghatározó jelentőségű azon támogatások azonosítása szempontjából, amelyeket nem terhelhet visszatérítettési kötelezettség. Ehhez hozzá kell tenni, hogy mindenesetre a felperes azon állítása, amely valójában a Bizottság ellenkérelmének valamely hivatkozását vitatja, nem teheti kétségessé a megtámadott rendelkezés jogszerűségét.

63 Ebből következően, ellentétben azzal, amit a felperes állít, a Bizottság által adott válaszok közzétételének jellege és módja önmagában nem teszi lehetővé annak kizárását, hogy e válaszok határozott ígéretekként szolgálhattak a vitatott szabályozás kedvezményezettjei számára. Épp ellenkezőleg, azok alkalmasak arra, hogy megerősítsék a kedvezményezetteknek az ezen rendszer jogszerűségébe vetett bizalmát.

– A Bizottság által adott válaszok tartalma

64 A Bizottság első válaszát illetően meg kell állapítani, hogy egyrészt ellentétben a felperes azon állításában sugalmazottakkal, amely szerint a feltett kérdés általános, az említett kérdés 5. alkérdése pontosan megjelöli a vitatott szabályozást, hivatkozva „a spanyol adójog[ra, amely] lehetővé teszi a vállalkozások számára a megfizetett cégérték amortizációját”. Másrészt megállapítható, hogy a Bizottság e kérdést pontosan, az 5. alkérdésben (az 5. kérdés első bekezdése) hivatkozott szabályozásra – amelyet egyébként egy másik spanyol adójogi szabályozással állított szembe (az 5. kérdés második bekezdése) – történő egyértelmű hivatkozással és feltétel nélkül válaszolta meg, tömören és

egyértelműen utalva arra, hogy a vitatott szabályozás nem minősül állami támogatásnak („A Bizottság […] azt meg tudja erősíteni, hogy a [vitatott szabályozás jellegét mutató] nemzeti jogszabályok nem tartoznak az állami támogatásokra vonatkozó szabályok alkalmazási körébe”).

65 A Bizottság második válaszát illetően a felperessel egyetértésben kétségtelenül elismerhető, hogy még ha e választ ugyanolyan értelemben szövegezték is meg, az az első kérdésnél akkor is jóval óvatosabban fogalmaz. Ugyanis, egyrészt a Bizottság két alkalommal használja a „tűnik” (appear) igét, másrészt pedig válaszát olyan átfogó vizsgálatra való hivatkozással zárja le, amelyet minden tudomására jutott, ezzel ellentétes információ esetén folytat le.

66 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy ez az óvatosság egyáltalán nem teszi kétségessé a Bizottság vitatott szabályozásra vonatkozó állásfoglalásának pontos, feltételhez nem kötött és egybehangzó jellegét. Ezt az óvatosságot ugyanis elsődlegesen az a körülmény támasztja alá, hogy a benyújtott kérdés pontosan és kizárólag a vitatott szabályozásra vonatkozott, és arra irányult, hogy felelősségre vonják a Bizottságot az e tekintetben való tétlensége vonatkozásában, ily módon olyan helyzetbe hozva a Bizottságot, hogy tisztázza magát a 659/1999 rendelet alapján őt terhelő kötelezettségek tiszteletben tartását illetően. Amint azt a Bizottság helytállóan hangsúlyozta, e körülmény megmagyarázza, amint azt a Bizottság pontosította, hogy olyan információk felmerülése esetén, amelyek arra engednek következtetni, hogy a vitatott szabályozás állami támogatásnak minősül, átfogó vizsgálatot folytat le, de nem a vitatott szabályozás vonatkozásában, ahogyan azt a felperes állítja, hanem a szóban forgó információ tekintetében, amint arra az említett rendelet 10. cikkének (1) bekezdése kötelezi.

67 A „tűnik” (appear) kifejezést ezenkívül először is azzal a körülménnyel kell összevetni, hogy a Bizottság ezt követően indokolással ellátott álláspontot nyújtott be [„it would […] appear to the Commission that the Spanish(tax) rules related to the writeoff of »goodwill« are applicable to all undertakings in Spain independently from their sizes, sectors, legal forms or if they are privately or publicly owned because they constitute general depreciation rules”], másodszor, hogy ezen álláspontját világosan szembeállítja az előző mondatban tárgyalt szempontra vonatkozó állásfoglalás hiányával („the Commission cannot confirm whether […] it would however appear”). Másrészt hangsúlyozni kell, hogy a második válasz a kevesebb mint egy hónappal korábban, a Bizottság ugyanazon tagja által adott első választ követte, és részben azonos kifejezéseket használva („constitute general depreciation rules”) azzal megegyező tartalommal bírt, alátámasztva ezzel a nyújtott információk egybehangzó jellegét.

68 A fentiek összességéből következően, ellentétben azzal, amire a felperes hivatkozik, a Bizottság 2006 januárjában és februárjában a parlamenti kérdésekre adott válaszokban határozott ígéreteket tett a vitatott szabályozás kedvezményezettjei részére, amely rendszer nem minősül állami támogatásnak, és olyan általános amortizációs szabályok alkotják, amelyek az összes spanyolországi társaságra vonatkoznak. A Bizottság tehát helytállóan állapította meg a megtámadott határozatban, hogy a bizalomvédelem elvének ezen alkalmazási feltétele teljesült.

A keltett bizalom jogszerű jellegéről

69 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében kizárólag a „jogos” bizalom részesíthető védelemben. Pontosabban a bizalom csak akkor esik védelem alá, ha az érintett személy joggal bízhatott a létrejött helyzet fenntartásában vagy stabilitásában (Bot főtanácsnok Bizottság kontra Koninklijke FrieslandCampina ügyre vonatkozó indítványa, C-519/07 P, EU:C:2009:256, 78. pont). A hivatkozott jogos bizalom értékelésének lefolytatása érdekében az uniós bíróság észszerűen elővigyázatos, körültekintő és gondos gazdasági szereplőt vesz alapul (lásd: 2014. október 16-i Alcoa Trasformazioni kontra Bizottság ítélet, T-177/10, EU:T:2014:897, 60. és 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Figyelembe veszi továbbá a hivatkozott jogos bizalommal érintett területet és e bizalom tárgyát. Ily módon, figyelemmel az állami támogatás fogalmának objektív jellegére (2000. május 16-i Franciaország kontra Ladbroke Racing és Bizottság ítélet, C-83/98 P, EU:C:2000:248, 25. pont), a Bizottság azon értékelése, amely szerint valamely adott intézkedés nem minősül állami támogatásnak,

nem eredményez olyan jogi helyzetet, amelyet az intézmények mérlegelési jogkörük keretein belül gyakran módosíthatnak, ami megtörténhet különösen olyan területen, mint a közös piacszervezés, amelynek célja a gazdasági helyzet változásaihoz való állandó alkalmazkodás (Léger főtanácsnok Belgium és Forum 187 kontra Bizottság egyesített ügyekre vonatkozó indítványa, C-182/03 és C-217/03, EU:C:2006:89, 419. pont), ami nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a gazdasági szereplők joggal bízhatnak valamely fennálló helyzet fennmaradásában (lásd: 2004. július 15-i Di Lenardo és Dilexport ítélet, C-37/02 és C-38/02, EU:C:2004:443, 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

70 Ebből következően, ami az állami támogatások kedvezményezettjeinek a jogos bizalmára történő hivatkozást illeti, a Bizottság, amely az állami támogatásokra vonatkozó szabályok végrehajtásának legfőbb szerve, és amely kizárólagos hatáskörrel rendelkezik a támogatások belső piaccal való összeegyeztethetőségének a mérlegelésére, állásfoglalásával önmagában jogszerűséggel ruházza fel az ezen állásfoglalásból fakadó bizalmat.

71 Ebből továbbá az következik, hogy ennélfogva a vitatott szabályozás kedvezményezettjei jogos bizalmának az értékelése szempontjából nem bírnak jelentőséggel a nem a Bizottságtól származó aktusok és általa tanúsított magatartások, mint például a sajtó, a felperes, a kedvezményezettek vagy a spanyol hatóságok aktusai és magatartásai, amelyekre a felperes hivatkozik.

72 Ehhez hozzá kell tenni, hogy jóllehet a Bizottság második válaszából következő óvatosságnak ezen aktusok és magatartások további vizsgálatához kell vezetnie, abból nem lehet a hivatkozott bizalom jogszerűségének hiányára következtetni olyan értelemben, hogy annak eredményeképpen a vitatott szabályozás kedvezményezettjeinek előre kellett volna látniuk a megtámadott határozat meghozatalát.

73 Ugyanis, ami a nemzetközi sajtóban megjelent hivatkozott cikkeket illeti, meg kell állapítani, hogy azok lényegüket tekintve a vitatott szabályozás fennállásának megállapítására, valamint azok gazdasági következményeire szorítkoznak, és hogy az egyetlen cikk, amely kritikákat fogalmaz meg az állami támogatásokat tiltó jogszabályokat illetően, anélkül hogy pontosítaná azokat, beszámol a Bizottság tisztviselőinek ezt követően tett nyilatkozatairól, amelyek szerint a vitatott szabályozás nem felel meg az állami támogatásnak minősítés tekintetében előírt feltételeknek, mivel nem bizonyos vállalatokat vagy ágazatokat részesít előnyben.

74 Ami a Bizottsághoz a felperes részéről 2007. augusztus 28-án benyújtott panaszt és az arról beszámoló újságcikkeket illeti, emlékeztetni kell arra, hogy kizárólag a feltételezett jogellenes támogatásra vonatkozó információk nyújtása keletkeztet az ezen információk haladéktalan vizsgálatára (a 659/1999 rendelet 10. cikkének (1) bekezdése) és a panaszosnak a panaszát követően tett intézkedésekről való tájékoztatására irányuló kötelezettséget (a 659/1999 rendelet 20. cikkének (2) bekezdése), ugyanakkor nem vonja maga után a hivatalos vizsgálati eljárás megindítását, sem *a fortiori* a támogatás belső piaccal való összeegyeztethetetlenségét megállapító „negatív határozat” elfogadását (a 659/1999 rendelet 7. cikkének (5) bekezdése). Megállapítható továbbá, hogy csak egy, a vitatott szabályozást bejelentő panaszt nyújtottak be a Bizottsághoz, miközben a vitatott szabályozás e panasz benyújtásának időpontjában már több éve hatályban volt.

75 Ami a Telefónica magatartását illeti, az e társaság által a megtámadott határozatot követően megjelentetett és a felperes által szolgáltatott közleményből nem következik, hogy e társaság a rá vonatkozó bizottsági határozat meghozataláig lemondott volna a vitatott szabályozás alkalmazásáról. Mindenesetre az ezen, a vitatott szabályozás egyik kedvezményezettje által tanúsított különleges óvatosság önmagában nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy az említett rendszer kedvezményezettjeinek a bizalma nem bír jogszerű jelleggel.

76 Ami a spanyol hatóságok magatartását illeti, amelyek „vitát folytattak” a vitatott szabályozásnak az állami támogatásokra vonatkozó szabályokkal való összeegyeztethetőségére vonatkozóan, elegendő annak megállapítása, hogy azt a benyújtott bizonyítékok nem támasztják alá. Ugyanis a válasz

mellékleteként benyújtott újságcikkek kétségkívül beszámolnak a vitatott szabályozás végrehajtása során a spanyol hatóságok részéről felmerült és általuk elismert nehézségekről, ugyanakkor e nehézségek nem állnak összefüggésben az állami támogatásokra vonatkozó jogszabályokkal. Másrészt az e cikkekben hivatkozott, állami támogatásokat tiltó jogszabályoknak való megfelelés vonatkozásában felmerülő problémákat kizárólag a Bizottság részéről felvetett problémák tették ki (lásd a lenti 79. pontot).

77 Ami közelebbről a hivatkozott, Bizottság által kibocsátott aktusokat és általa tanúsított magatartásokat illeti, azokhoz továbbá az alábbiakat kell hozzáfűzni.

78 Először is, ami azon állítólagosan hasonló adózási rendszereket illeti, amelyeket a Bizottság a közös piaccal összeegyeztethetetlen támogatásoknak minősített 2000-ben (a határozatot a 2004. július 15-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet erősítette meg, C-501/00, EU:C:2004:438) és 2006-ban, meg kell állapítani, hogy az egyes bejelentett vagy panaszban megjelölt támogatások értékelésének egyedi jellege kizárja, hogy valamely adott támogatásra vonatkozó értékelés kétségessé tehetné valamely hasonló, de attól elkülönülő támogatásra vonatkozó értékeléshez kapcsolódó bizalom jogszerűségét. Ugyanis még ha a Bizottság által valamely támogatás vonatkozásában hozott pozitív határozat nem is kelthet jogos bizalmat jövőbeli hasonló támogatási projektek potenciális kedvezményezettjeiben a közös piaccal való összeegyeztethetőségüket illetően (lásd: 2011. szeptember 20-i Regione autonoma della Sardegna és társai kontra Bizottság ítélet, T-394/08, T-408/08, T-453/08 és T-454/08, EU:T:2011:493, 283. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), valamely negatív határozat akkor sem teheti kétségessé a hasonló nemzeti támogatási rendszerek összeegyeztethetősége vonatkozásában adott határozott ígéretekből fakadó jogos bizalmat.

79 Másodszor, ami a Bizottság által a hivatalos vizsgálati eljárást megindítását megelőzően hozott intézkedéseket (spanyol hatóságokhoz intézett információkérések) illeti, amint arról két, 2007 februárjában és júniusában megjelent újságcikk beszámol (lásd továbbá a fenti 4. pontot), ezen intézkedések, amikor azok meghozatalára sor került, a Bizottság részéről nem foglaltak magukban állásfoglalást a szóban forgó nemzeti szabályozás jogszerűségére vonatkozóan (lásd még az alábbi 111. pontot), így tehát önmagukban nem kérdőjelezhették meg az egyébként a Bizottság által adott határozott ígéretekből következő bizalom jogszerűségét (lásd ebben az értelemben: 2010. július 1-jei ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni kontra Bizottság ítélet, T-62/08, EU:T:2010:268, 280. pont).

80 Ebből következően a Bizottság a jelen ügyben jogosan tekintette úgy, hogy a vitatott szabályozás kedvezményezettjeinek bizalma annak szabályszerűségét tekintve jogszerű jelleggel bír. Ez kiegészíthető azzal, hogy valamely elővigyázatos és körültekintő gazdasági szereplő már csak azért sem kételkedhetett e rendszer jogszerűségében, mert a Törvényszék maga mondta ki 2014-ben, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy az említett rendszer, amely az egyes csoportok közötti különbségtétel nélkül minden vállalkozás számára hozzáférhető, állami támogatásnak minősülne (2014. november 7-i Banco Santander és Santusa kontra Bizottság ítélet, T-399/11, EU:T:2014:938; 2014. november 7-i Autogrill España kontra Bizottság ítélet, T-219/10, EU:T:2014:939; ezen ítéleteket hatályon kívül helyezte: 2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981).

A fennálló érdekek mérlegeléséről

81 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (168) preambulumbekezdésében megállapította, hogy „a Bíróság korábbi ítélkezési gyakorlatának és a Bizottság gyakorlatának megfelelően elsőrendű közérdek hiányában […] a kedvezményezetteknek meg kell engedni, hogy […] továbbra is részesüljenek a vitatott [rendszer] előnyeiben”.

82 Ily módon nem állapítható meg, ellentétben a felperes által kimondottakkal, hogy a Bizottság a jelen ügyben elmulasztotta az elsőrendű közérdek hiányára vonatkozó jogos bizalom elismerési feltételének a vizsgálatát. Ugyanis jóllehet tömören, de világosan kimondta, hogy a vitatott szabályozás esetében nem

áll fenn olyan közérdek, amely annak további alkalmazása tilalmához fűződik, és amely az említett rendszer alapján nyújtott támogatások visszatéríttetését követeli meg, még ha a jogos bizalom többi elismerési feltételei teljesülnek is.

83 Jóllehet a felperes a Bizottság állításának rövidségéből arra következtet, hogy a Bizottság valójában nem vizsgálta meg, hogy valamely elsőrendű közérdek akadályát képezi-e a jelen ügyben a vitatott szabályozás kedvezményezettjei által táplált jogos bizalom elismerésének, hangsúlyozni kell, hogy valamely „elsőrendű közérdekre” (vagy „közrendi érdekre”, az ítélkezési gyakorlatban szintén használt kifejezés szerint) vonatkozó feltétel negatív feltétel, amelynek értelmében e feltételnek nem kell fennállnia ahhoz, hogy a jogos bizalmat el lehessen ismerni (lásd ebben az értelemben: 1997. július 17-i Affish ítélet, C-183/95, EU:C:1997:373, 57. pont; 2006. június 22-i Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ítélet, C-182/03 és C-217/03, EU:C:2006:416, 148. pont). A bizalomvédelmet jóváhagyó ítéletekből ily módon az következik, hogy a Bíróság és a Törvényszék olyan elsőrendű közérdek hiányára történő puszta hivatkozásra szorítkozik (lásd ebben az értelemben: 1997. április 17-i de Compte kontra Parlament ítélet, C-90/95 P, EU:C:1997:198, 39. pont), mint amilyen a megtámadott határozatban szerepel, sőt, mivel a felek nem vitatták e feltételt, említés nélkül hagyták e feltételt (lásd ebben az értelemben: 1987. november 24-i RSV kontra Bizottság ítélet, 223/85, EU:C:1987:502, 13–17. pont; 2001. június 5-i ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi kontra Bizottság ítélet, T-6/99, EU:T:2001:145, 188–191. pont).

84 Ebből az a következtetés vonható le, hogy a Bizottságnak csak akkor kell részletesebb vizsgálatot lefolytatnia a szóban forgó feltétel tekintetében, ha úgy határoz, hogy nem részesíti védelemben a jogos bizalmat, mivel az ellentétes valamely elsőrendű közérdekkel, ami a jelen ügyben nem áll fenn, vagy ha az érdekelt felek valamely különös közérdekre vonatkozó állításokat fogalmaznak meg, amire szintén nem került sor. Az ügy iratai között szereplő közigazgatási eljárás irataiból ugyanis egyetlen, különösen a felperestől (a panaszában és a hivatalos vizsgálati eljárás megindítása vonatkozásában tett észrevételeiben) származó állítás sem vezethető le arra vonatkozóan, hogy a jelen ügyben olyan elsőrendű közérdek állna fenn, amely akadályát képezné a vitatott szabályozás kedvezményezettjei által táplált jogos bizalom elismerésének. Másrészt a felperes a tárgyaláson a Törvényszék által feltett kérdésre adott válaszában jelezte, hogy nem tudta megerősíteni, hogy a közigazgatási eljárás során hivatkozott volna valamely elsőrendű közérdekre, pontosítva, hogy nem az ő feladata volt, hogy figyelemmel a jogellenes támogatások megszüntetésére és visszatérítttetésére vonatkozó kötelezettségre ilyen érdekre hivatkozzon.

85 Jóllehet a felperes, különösen az ez utóbbi állításában, arra is hivatkozik, hogy a Bizottságnak a jelen ügyben a vitatott szabályozáshoz kapcsolódó előnyök teljes megszüntetésére irányuló elsőrendű közérdeket kellett volna érvényre juttatnia az ezen rendszer kedvezményezettjeinek érdekeivel szemben, meg kell állapítani, hogy ez a közérdek lényegében egybemosódik magával a jogellenes támogatások visszatérítttetésének az elvével, ami alól a bizalomvédelem kivételt képez. Ennélfogva az ilyen érdek – amint azt a Bizottság a beadványaiban és a tárgyaláson hangsúlyozta – az állami támogatások területén nem tartozhat az elsőrendű közérdek fogalma alá, mivel ez utóbbi érdek eltérő megfontolásokon alapul, mint a jogellenes és a belső piaccal összeegyeztethetetlen támogatások visszatérítttetésének a kötelezettségéből fakadó megfontolások, és mivel ezen érdek például az egészség és a környezet védelméhez kapcsolódhat. Ezenkívül, még ha elfogadjuk is az ilyen érdekkel való mérlegelést, amennyiben túlzott jelentőséget tulajdonítunk ezen érdeknek e mérlegelés során, az a 659/1999 rendelet 14. cikkében szabályozott kivétel megszüntetését eredményezi, amelynek vonatkozásában emlékeztetni kell arra, hogy az egy „alapvető elv” tiszteletben tartásának biztosítására irányul (lásd a fenti 37. pontot).

86 Ily módon a jelen ügyben a vitatott szabályozás által kedvezményezett ügyletek hosszú távú kötelezettségvállalások voltak, figyelemmel az e rendszer által előírt 20 éves amortizációs időszakra (lásd különösen a megtámadott határozat (168) és (169) cikkét), és az ilyen kötelezettségvállalások úgy tekinthetők, hogy azok a támogatás kedvezményezettjeinek egyéni érdekei javára billenthetik a mérleget (lásd ebben az értelemben: 2006. június 22-i Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ítélet, C-182/03 és

C-217/03, EU:C:2006:416, 164–166. pont). Ezenkívül hangsúlyozni kell, hogy e hosszú távú fenntartás csak a bizalomvédelem által lefedett időszak (2002–2007) során végrehajtott részesedésszerzésekhez kapcsolódó adólevonásokra vonatkozik, és nem vonja maga után, hogy a vitatott szabályozást a 2007 után megvalósult részesedésszerzések címén továbbra is alkalmazni kell. Végül a kedvezményezetteknek nyújtott egyedi előnyök felperes által hivatkozott jelentősége inkább ezen előnyök annak érdekében való fenntartása mellett szól, hogy azzal ne okozzanak biztos és jelentős mértékű kárt a kedvezményezetteknek, mint azon visszatéríttetés mellett, amely adott esetben akkor igazolható, ha a káros hatás mértéke uniós szinten, például az érintett kedvezményezettek és részesedésszerzések számából fakadóan önmagában jelentős, amire a felperes szintén nem hivatkozott (lásd ebben az értelemben: Léger főtanácsnok Belgium és Forum 187 kontra Bizottság egyesített ügyekre vonatkozó indítványa, C-182/03 és C-217/03, EU:C:2006:89, 428. és 429. pont).

87 A fenti körülmények összességére tekintettel a jelen ügyben megállapítható, hogy a Bizottság az érdekek mérlegelése tekintetében a vitatott szabályozás kedvezményezettjei által táplált jogos bizalom elismerési feltételének mind az alaki, mind pedig az érdemi része tekintetében megfelelő vizsgálatot folytatott le.

A védelemben részesített jogos bizalom időbeli kiterjedéséről

88 A felperes azt rója fel a Bizottságnak, hogy az tévesen a 2007. december 21. előtt megvalósult összes részesedésszerzésre – ideértve a Bizottság által 2006-ban adott két választ megelőzően és egy parlamenti kérdésre a Bizottság által 2007. február 5-én adott választ követően megvalósult részesedésszerzéseket is – kiterjesztette a bizalomvédelmet.

– A Bizottság által 2006-ban adott két választ megelőzően megvalósult részesedésszerzésekre vonatkozó támogatások bevonásáról

89 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság az alábbiakat állapította meg a megtámadott határozatban:

„(164) A Bizottságnak a kedvezményezettek bizalomvédelmére vonatkozó nyilatkozatai hatását illetően, a Bizottság véleménye szerint két időszakot kell megkülönböztetni: a) az intézkedés hatálybalépésének időpontjától, 2002. január 1-jétől 2007. december 21-ig, az eljárás megindításáról szóló határozat közzététele napjáig tartó időszakot; b) és az eljárás megindításáról szóló határozatnak a Hivatalos Közlönyben való közzétételét követő időszakot.

(165) Az első időszakra […]

(166) […] [A] Bizottság nevében tett bármely pontos és feltétel nélküli nyilatkozat[…], amely szerint valamely nemzeti intézkedés nem tekinthető állami támogatásnak, úgy tekintendő, mint ami azt jelenti, hogy az intézkedés kezdetektől fogva nem valósított meg állami támogatást (vagyis a kérdéses nyilatkozat előtt sem). Azok a társaságok, amelyek korábban bizonytalanságot érezhettek a tekintetben, hogy a jövőben az állami támogatásokról szóló szabályoknak megfelelően nem kell-e visszatéríteniük azokat az előnyöket, amelyekre még a Bizottság nyilatkozata előtt megkötött ügyletekből származó üzleti és cégérték után tettek szert az erre vonatkozó amortizációs rendszer révén, e nyilatkozatok után arra a következtetésre juthattak, hogy bizonytalanságuk alaptalan volt, hiszen nagyobb körültekintés, mint amelyet a Bizottság e tekintetben tanúsított, tőlük sem várható el. Ezek között a sajátos körülmények között, és figyelembe véve azt is, hogy a közösségi jog nem teszi szükségessé az okozati kapcsolatot a közösségi intézmény által nyújtott garanciák, és azon állampolgárok vagy társaságok magatartása között, akikre vagy amelyekre e garanciák vonatkoznak […], bármely körültekintő vállalkozó észszerűen elvárhatta, hogy a Bizottság később nem rendel el semmilyen visszatérítést […] azon

intézkedésekre hivatkozva, amelyeket egy másik közösségi intézménynek tett nyilatkozatában ő maga minősített úgy, hogy attól függetlenül, hogy az ügylet befejeződését követően az intézkedések nyomán támogatás történik, nem valósítanak meg támogatást.

(167) Ennek következtében a Bizottság megállapítja, hogy a vitatott intézkedés kedvezményezettjei jogosan várták el, hogy nem kerül sor a támogatás visszatérítésére, és ezért nem kéri a vitatott intézkedés által nyújtott azon adókedvezmények visszatérítését, amelyekben az EK-Szerződés 88. cikkének (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló bizottsági határozatnak az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való közzététele […] előtt egy külföldi társaságban közvetve vagy közvetlenül bármilyen részesedést szerző spanyol felvásárló társaságok részesülhettek.”

90 A felperes vitatja a Bizottság ezen megközelítését, amennyiben az a bizalomvédelem hatályának a Bizottság által 2006-ban adott két válasz időpontját megelőzően megvalósult ügyletekre történő kiterjesztéséhez vezet. E tekintetben egyrészt a német jogban elismert bizalomvédelem elvére, másrészt pedig a Bíróság ítélkezési gyakorlatára hivatkozik.

91 Először is meg kell állapítani, hogy e két jogalap nem támasztja alá a felperes által képviselt álláspontot.

92 Ami a német jogban elismert bizalomvédelem elvét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az első ítéletet, amely az uniós jogban kimondta a bizalomvédelem elvét, azt az uniós jog általános elveinek hagyományos „felfedező” módszere alapján az Európai Szén- és Acélközösség hat tagállamának egyik összehasonlító jogi tanulmányából vezette le (1957. július 12-i Algera és társai kontra Közgyűlés ítélet, 7/56 és 3/57–7/57, EU:C:1957:7, 115. o.). Így mivel a felperes kizárólag a német jogbeli elvre hivatkozik, amely megköveteli, hogy a jogos bizalmat tápláló jogalany valamely olyan bizalmi aktussal juttassa kifejezésre az említett bizalmat, amelyre szükségszerűen később kerül sor, mint a bizalmat keletkeztető cselekményre, ez a követelmény nem tekinthető úgy, mint amelyet az uniós jog szintén megkövetel. Ezenkívül megállapítható, hogy a felperes által hivatkozott Westzucker ügyben (1/73, EU:C:1973:61) ismertetett indítványában Roemer főtanácsnok kétségtelenül hivatkozott a német Bundesverfassungsgericht egyik ítéletére (741. o.), ugyanakkor az uniós jog általános elveinek azonosítására szolgáló, fent hivatkozott hagyományos módszernek megfelelően egyúttal a francia Cour de cassation egyik ítéletére és a Cour d’appel de Bruxelles egyik ítéletére is hivatkozott (739. o.).

93 A bizalomvédelemre való jogosultság tekintetében a német jogban megkövetelt feltételek, különösen a bizalmi aktusra vonatkozó feltétel, ebből következően nem alkalmazhatók a jelen ügyben.

94 Ami a felperes által hivatkozott ítélkezési gyakorlatot illeti, az még kevésbé teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a jogos bizalom kizárólag azon ügyletekre vonatkozhat, amelyek ezen bizalom megszerzését követően valósultak meg.

95 Ugyanis az összes hivatkozott és a bizalomvédelem elvét alkalmazó ítéletben – az 1975. március 18-i Deuka ítélet (78/74, EU:C:1975:44, 14. pont) elsősorban a jogbiztonság elvére vonatkozott – a jelen ügyben érintetthez képest sajátos és eltérő helyzetről volt szó, amelyben az uniós adminisztráció nyújtotta a jogos bizalom által védelemben részesített előnyöket, ezen előny nyújtása pedig egyúttal a bizalmat keletkeztető aktusnak minősült (a kiviteli engedély kiadása és a kompenzációs összeg előzetes megállapítása tekintetében: 1975. május 14-i CNTA kontra Bizottság ítélet, 74/74, EU:C:1975:59; a piaci értékesítés megszüntetésére nyújtott jövedelemtámogatás tekintetében: 1988. április 28-i Mulder ítélet, 120/86, EU:C:1988:213; 1988. április 28-i von Deetzen ítélet, 170/86, EU:C:1988:214; 1992. január 10-i Kühn ítélet, C-177/90, EU:C:1992:2). Ez az egybeesés ily módon szükségszerűen azzal járt, hogy a jogos bizalom csak azokra az előnyökre vonatkozott, amelyeket a bizalmat megalapozó cselekményre alapozva nyújtottak, anélkül hogy ebből azt a következtetést lehetne levonni, hogy különösen a jelen ügyben szóban forgóhoz hasonló esetben, amelyben a nemzeti hatóságok az előnyt a Bizottság részéről tanúsított bizalmat keletkeztető aktustól függetlenül nyújtották, kizárólag az ilyen előnyöket lehet védelemben részesíteni.

96 Ezzel szemben a 2001. június 5-i ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi kontra Bizottság ítéletből (T-6/99, EU:T:2001:145), amelyre a Bizottság a viszonválaszában hivatkozik, az következik, hogy a Törvényszék, még ha a jelen ügyben szóban forgótól eltérő körülmények között is, de legalábbis elvi szinten elismerte, hogy a jogos bizalom vonatkozhat az említett bizalmat keletkeztető aktust megelőzően megvalósult ügyletekre. A Törvényszék ugyanis ezen ítélet 190. pontjában kimondta, hogy a német hatóságok által a felperes társaság részére 1994 végén nyújtott biztosíték a Bizottság által 1995. január 13-án adott határozott ígéretekből fakadó jogos bizalom hatálya alá tartozik. Még ha a jogos bizalom hatálya alá tartozó támogatás nyújtása és e bizalmat keletkeztető aktus között eltelt idő rövid is, mindazonáltal a Törvényszék elismeri, hogy a Bizottság olyan biztosítékokat adhatott, amelyek alkalmasak arra, hogy megalapozott reményeket keltsenek a korábban nyújtott támogatás jogszerűsége tekintetében. Hasonlóképpen, ellentétben azzal, amit a felperes a tárgyaláson állított, az a körülmény, hogy a szóban forgó biztosíték nem mutatott hasonlóságot más garanciákkal, amelyek tekintetében az 1993. március 1-jén adott ígéretekből fakadóan szintén jogos bizalom állt fenn, nem döntő jelentőségű, ennélfogva a fenti 78. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint a Bizottság által valamely támogatás tekintetében elfogadott pozitív határozat nem alapozhatja meg későbbi hasonló támogatási projektek kedvezményezettjeinek jogos bizalmát e projektek belső piaccal való összeegyeztethetőségét illetően.

97 Másodszor, hangsúlyozni kell, hogy a felperes által képviselt álláspont összekeveri a jogos bizalom keletkezésének időpontját, amely a határozott ígéretekről való tudomásszerzés időpontjának felel meg (lásd ebben az értelemben: 1997. április 17-i de Compte kontra Parlament ítélet, C-90/95 P, EU:C:1997:198, 38. pont) és a megszerzett jogos bizalom tárgyát, amely az adott határozott ígéretek megfogalmazása szerint kiterjedhet az ezen időpontot megelőzően megvalósult ügyletekre.

98 Márpedig a jogos bizalom leggyakrabban, és különösen a jelen ügyben, a fennálló helyzet fennmaradására irányul, amely helyzet fogalmilag a fennmaradásba vetett bizalmat keletkeztető aktust megelőzően jött létre. Ez esetben, ellentétben azzal, amit a felperes állít, a jogos bizalmat keletkeztető aktus nem bír visszaható hatállyal abban az értelemben, hogy a szóban forgó korábbi események megvalósulásától kezdődően jogos bizalmat keletkeztetne, hanem arra korlátozódik, hogy keletkezésének időpontjától fogva az ezen időpontot megelőzően bekövetkezett események és azok jövőbeli hatásai tekintetében fejtse ki hatását.

99 A felperes álláspontjának elfogadása esetén nem lehetne érvényesen hivatkozni a bizalomvédelem elvére azon jogellenes támogatások visszatérítésének a megtagadása érdekében, amelyeket természetüknél fogva azt megelőzően nyújtják, hogy a Bizottság, amely a leginkább képes a határozott, feltétel nélküli, egybehangzó és megbízható ígéretek nyújtására, bármilyen módon nyilatkozhatna azok állami támogatásnak való minősítéséről és a belső piaccal való összeegyeztethetőségéről. Így megfosztanánk a 659/1999 rendelet 14. cikkét a hatékony érvényesüléstől.

100 Ily módon a Bizottság helyesen állapította meg, hogy a 2006-os válaszaiból következő jogos bizalom a 2002-ben hatályba lépő vitatott szabályozásra, ebből következően pedig az ezen időpontot követően megvalósult részesedésszerzésekre, valamint az e részesedésszerzések címén e rendszer alapján nyújtott támogatásokra is kiterjedt, még ha e támogatásokat a 2006-os válaszokat megelőzően nyújtották is.

101 Ezen értékelést nem teszi kétségessé az a körülmény, hogy a vitatott szabályozást a jelen ügyben nem jelentették be a Bizottságnál, és hogy e rendszer kedvezményezettjei kizárólag rendkívüli körülmények között táplálhattak jogos bizalmat e támogatások nyújtásának a szabályszerűsége tekintetében (lásd a fenti 39. és 40. pontot). Ugyanis jóllehet a rendkívüli körülmények hiányából következően valamely be nem jelentett támogatás kedvezményezettje nem rendelkezhet jogos bizalommal e támogatás jogszerűsége és fenntartása tekintetében, az ilyen körülmények fennállásából az következik, hogy azon határozott ígéretek nyújtásától kezdve, amelyek alkalmasak arra, hogy a támogatás kedvezményezettjében a támogatás jogszerűségét illetően olyan megalapozott reményeket keltsenek,

amelyek e rendkívüli körülményeket jellemzik (lásd a fenti 47. és 48. cikket), és feltéve, hogy az adott ígéretek vonatkozásában nem kerül előírásra időbeli korlátozás, e kedvezményezett már nem tekinthető úgy, mint aki bizonyos ideig tudomással lehetett a szóban forgó támogatás jogellenességéről.

102 Máskülönben figyelmen kívül hagynánk az adott ígéreteknek a többek között az említett ígéretek időbeli korlátozására vonatkozó pontosságát és megbízhatóságát, és ily módon megszüntetnénk a jogos bizalom egyik elismerési feltételét, amely pedig hozzájárul ahhoz, hogy be nem jelentett támogatások esetén az ezen támogatások jogszerűsége tekintetében fennálló jogos bizalmat csak rendkívüli körülmények fennállása esetén ismerjék el (lásd a fenti 47. pontot). Ugyanis ha a jogos bizalmat kizárólag a bizalmat keletkeztető aktust követően megvalósuló ügyletekre kell alkalmazni, még ha e kiváltó aktus pontosította is, hogy a korábbi ügyletekre is vonatkozik, ebből ezen ígéretek hatályának korlátozása következik, megsértve ezáltal a bizalomvédelem elvét.

103 A felperes által javasolt vizsgálat szintén olyan különös gondosság tanúsítására kényszeríti a vitatott szabályozás által bevezetett előnyhöz hasonló adójogi intézkedés kedvezményezettjét, amely meghaladja az észszerűen gondos gazdasági szereplőket terhelő kötelezettségeket, és lényegében a bejelentési kötelezettséggel kötelezett fél kötelezettségeivel egyenértékű, miközben az ilyen intézkedés állami támogatásnak való minősítése nem vélelmezhető, és az, hogy a kedvezményezetteket nem terheli bejelentési kötelezettség, éppen az arra irányuló lehetőség egyik alapvető feltételének minősül, hogy elismerjék a jogos bizalom iránti jogosultságukat valamely be nem jelentett támogatás jogszerűsége tekintetében (lásd a fenti 42. és 43. pontot).

104 Ehhez hozzá kell tenni, hogy másrészről a felperes által a jelen ügyben képviselt álláspont a vitatott szabályozás kedvezményezettjeinek azon támogatások tekintetében fennálló jogos bizalma kétségbe vonását eredményezné, amelyeket e rendszer alapján a 2006 februárjáig, majd a 2007 novemberétől kezdődően megvalósult részesedésszerzések címén nyújtottak. Azon túl, hogy a 20 éves időszakra vonatkozó adólevonási támogatási rendszer tekintetében a nemzeti hatóságokra ruházott visszatérítésre irányuló feladat összetett, az ilyen megközelítés elsősorban azt eredményezi, hogy a bizalom alkalmazását a jogos bizalmat keletkeztető aktusok bekövetkezésének lehetőségétől teszi függővé, és ily módon jogbizonytalanságot teremt a bizalomvédelem elvének alkalmazása körében, pedig arra az állandó ítélkezési gyakorlat a jogbiztonság elvének szükségszerű velejárójaként tekint (lásd az ítélkezési gyakorlatot és a fenti 37. pontot).

105 Ezenkívül még ha ez a tény nem is minősül meghatározónak (lásd ebben az értelemben: 2009. november 30-i Franciaország és France Télécom kontra Bizottság ítélet, T-427/04 et T-17/05, EU:T:2009:474, 277. pont), akkor is megállapítható, hogy a megtámadott határozatban alkalmazott megközelítés más határozatokban is alkalmazásra került, amint azt a Bizottság a tárgyaláson megerősítette, anélkül hogy az uniós bíróság e megközelítést valaha is kétségbe vonta volna.

106 Ebből következően a jelen ügyben, ellentétben azzal, amit a felperes állít, a Bizottság nem állapította meg tévesen, hogy a jogos bizalom kiterjedt a vitatott szabályozás alapján annak 2002-es hatálybalépésétől kezdődően nyújtott támogatásokra.

– A 2007. február 5-át követően megvalósult részesedésszerzésekre vonatkozó támogatások bevonásáról

107 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (164) és (167) preambulumbekezdésében úgy vélekedett, hogy a vitatott szabályozás kedvezményezettjeinek az e rendszerbe vetett jogos bizalma 2007. december 21-én, az említett rendszerre vonatkozó hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló bizottsági határozatnak a Hivatalos Lapban való közzététele időpontjában megszűnt, mivel ezen időponttól kezdődően a gondos gazdasági szereplőknek figyelembe kellett volna venniük a Bizottság által a vitatott szabályozás jogszerűsége tekintetében kifejezett kétségeket.

108 A felperes nem vitatja, hogy valamely támogatásra vonatkozó hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló bizottsági határozat közzététele annak időpontjában, amelyre a jelen ügyben 2007. december 21-én került sor, véget vethet a jogos bizalomnak, amit végeredményben az ítélkezési gyakorlat is megerősít (lásd ebben az értelemben: 2016. április 22-i Írország és Aughinish Alumina kontra Bizottság ítélet, T-50/06 RENV II és T-69/06 RENV II, EU:T:2016:227, 221. és 224. pont; 2017. március 1-jei SNCM kontra Bizottság ítélet, T-454/13, EU:T:2017:134, 293. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezzel szemben kiemeli, hogy a jelen ügyben a vitatott szabályozás kedvezményezettjeinek a jogos bizalma már 2007. február 5-ével, a Bizottság által egy másik parlamenti kérdésre adott válasz időpontjával megszűnt.

109 A vitatott szabályozásra vonatkozó válasz szövege a következőképpen szól:

„A jelen ügyben a Bizottság mindezidáig nem nyilatkozott az üzleti és cégértékhez kapcsolódó adólevonásra vonatkozó azon spanyol adójogi rendelkezéseknek az állami támogatások tekintetében való összeegyeztethetőségéről, amelyek nem tűnnek ellentétesnek a negyedik irányelv 4. cikkének a rendelkezéseivel. […] A Bizottság mindenesetre jelezni kívánja, hogy nem lehet bármely tetszőleges utólagos vizsgálati eljárásból olyan esetleges támogatási intézkedésekre következtetni, amelyekre a tisztelt képviselő hivatkozik. E tekintetben a Bizottság emlékeztet arra, hogy az állami támogatások ellenőrzése területén fennálló hatáskörei alapján előírhatja bármely olyan támogatási intézkedés visszatéríttetését, amely összeegyeztethetetlen a belső piaccal, és azt jogellenesen nyújtották, annak érdekében, hogy e támogatás kedvezményezettjei elveszítsék azt az előnyt, amelyben a versenytársaikhoz képest a piacon részesültek, és ezzel helyreálljon a támogatás nyújtását megelőzően fennálló versenyhelyzetet.” (In this case, the Commission has yet to give its opinion on the compatibility, from a state aid point of view, of the Spanish goodwill write-off provisions; they do not, however, appear to be contrary to the Fourth Accounting Directive. […] In any case, the Commission would point out that it is impossible to predict the outcome of any subsequent investigation of the possible aid measures referred to by the Honourable Member. In this regard, the Commission would reiterate that it may, by virtue of its state aid control powers, order the recovery of any incompatible or illegally granted aid so as to deprive the recipient of any advantage it may have enjoyed over its competitors, thereby restoring the pre-aid competitive market situation.)

110 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a fenti 108. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a gondos gazdasági szereplők a hivatalos vizsgálati eljárás megindítását elrendelő határozat közzétételétől kezdődően már nem bízhatnak jogosan valamely támogatás nyújtásának a jogszerűségében, mivel a hivatalos vizsgálati eljárás megindítása arra utal, hogy a Bizottságnak az állami támogatásokat tiltó uniós jogi jogszabályokra figyelemmel komoly kétségei vannak a szóban forgó nemzeti intézkedések jogszerűségét illetően. Ebből az következik, hogy valamely jogszerűen létrejött jogos bizalom megszűntetése érdekében a Bizottság által 2007. február 5-én adott válaszban tett megjegyzéseknek legalábbis komoly kétségeket kellett volna ébreszteniük a vitatott szabályozás jogszerűségét illetően.

111 Ugyanakkor a 2007. február 5-i válaszból egyáltalán nem vezethetők le ilyen kétségek. E válasz alapján ugyanis mind a vitatott szabályozásra vonatkozó hivatalos vizsgálati eljárás megindítása, amelynek keretében a vitatott szabályozás jogszerűségére vonatkozó komoly kétségeket bizonyíthatnák, mind pedig *a fortiori* az ilyen eljárás végeredménye hipotetikus jellegű. A Bizottság válaszában lényegében kétségkívül hivatkozik a spanyol hatóságokhoz 2007. január 15-én intézett tájékoztatáskérésre (lásd a fenti 4. pontot), de az ilyen kérelem a jelen ügyben kizárólag az állami támogatások előzetes vizsgálatára irányuló szakasz részét képezi, amelynek egyedüli célja annak a Bizottság számára való lehetővé tétele, hogy az kialakítsa elsődleges véleményét az érintett intézkedésről (lásd: 2012. július 10-i Smurfit Kappa Group kontra Bizottság ítélet, T-304/08, EU:T:2012:351, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), és amely szakasz nem vezet szükségszerűen a hivatalos vizsgálati eljárás megindításához, mivel a Bizottság valamely nemzeti intézkedéssel kapcsolatos kedvező határozat elfogadásakor csak abban az esetben szorítkozhat az előzetes szakaszra, ha az első vizsgálat során megbizonyosodott arról, hogy ez az intézkedés vagy nem képez támogatást, vagy ha

támogatásnak minősül, akkor az összeegyeztethető az EUM-Szerződéssel (2008. december 22-i British Aggregates kontra Bizottság ítélet, C-487/06 P, EU:C:2008:757, 186. és 187. pont; 2013. szeptember 16-i Colt Télécommunications France kontra Bizottság ítélet, T-79/10, nem tették közzé, EU:T:2013:463, 31. pont). Másrészt meg kell jegyezni, hogy a Bizottság e válaszban semmilyen – még összefoglaló jellegű vagy homályos – értékelést sem tett a vitatott szabályozás tekintetében, és arra szorítkozott, hogy emlékeztessen azokra a hatáskörökre, amelyekkel a jogellenes és a belső piaccal összeegyeztethetetlen támogatások tekintetében rendelkezik.

112 A fentiekből az következik, hogy a jogos bizalom tekintetében a Bizottság által a megtámadott határozatban elfogadott időbeli korlátozással szemben felhozott kifogásoknak nem lehet helyt adni.

113 Ebből következően a felperes által felhozott egyetlen jogalapot el kell utasítani.

114 Ennélfogva a felperesnek a megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelme nem megalapozott, ily módon, anélkül hogy vizsgálni kellene a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogásokat, a jelen keresetet el kell utasítani (lásd ebben az értelemben: 2002. február 26-i Tanács kontra Boehringer ítélet, C-23/00 P, EU:C:2002:118, 52. pont).

A költségekről

115 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, a Bizottság és a beavatkozók kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Deutsche Telekom AG-t kötelezi a költségek viselésére.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Kihirdetve Luxembourgban, a 2018. november 15-i nyilvános ülésen.

Aláírások